

Påskedagen 2018. Lars Borgström (LFS)

Kristus er oppstanden!

Tekster: Salme 118:15-29; Hos. 6:1-3; 1 Kor. 5:7-8; Mark. 16:1-8

Jesus säger: "Jag är den förste och den siste och den levande. Jag var död, och se, jag lever i evigheters evighet. Och jag har nycklarna till döden och helvetet" (Upp. 1:17-18). Genom Johannes säger den himmelske, uppståndne Brudgummen detta till sin brud, församlingen. Jesus hade varit död, därför att Han "älskat församlingen och offrat sig för den. Han gjorde det för att helga den, sedan han renat den med vattnets bad i kraft av ordet, och föra fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck eller skrynkla eller annat sådant. Helig och fläckfri skulle den vara" (Ef. 5:25-27). Genom sin död och uppståndelse hade Han besegrat döden och helvetet. Dessa fasansfulla fiender har inte någon som helst makt över församlingen, så länge hon bekänner sig till Honom som är den levande Gudens Son (Matt. 16:16-18).

Jesu församling, Hans trogna, de på Honom troende, har av den himmelske Brudgummen fått evigt liv. Det är genom Brudgummens död och segerrika uppståndelse som bruden har vunnit det eviga livet. Den tomma graven är en borgen för detta. Jesus utlämnades för våra synders skull och uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull (Rom. 4:25). Den tomma graven är kvittot på att syndaskulden är betald.

Brudgummens uppståndelse förebildad i GT

De tre kvinnorna Maria från Magdala, Maria, Jakobs mor och Salome, som på påskdagsmorgonen kom till Jesu grav, får för oss stå som en sinnebild för brudförsamlingen. När de kom till graven och den bortrullade stenen, för det tankarna till en händelse långt tillbaka i gudsfolkets historia, då en annan brud mötte sin brudgum.

När Jakob, Isaks och Rebeckas son, var på flykt undan sin bror Esaus vrede kom han till en brunn där bygdens herdar, bland dem även hans morbror Labans folk, brukade vattna sina får. Detta var strax innan han för första gången fick se sin älskade Rakel. Över brunnens öppning låg en mycket tung sten, som skulle hindra obehöriga att förse sig av det dyrbara vattnet. Tre herdar hade kommit dit med små fårhjordar och liksom låg och väntade på att något skulle hända. Det var ännu en lång stund kvar till kvällen, och det var dåligt använd tid att låta fåren ligga, när de hade kunnat söka sig bete. De väntade på att samtliga herdar skulle samlas, därför att först då, med förenade krafter, kunde de välta stenen från brunnskaret. Just då kom Labans dotter Rakel fram till brunnen med sin faders fårhjord. "När Jakob fick se sin morbror Labans dotter Rakel komma med Labans får, gick han fram och rullade bort stenen från öppningen till brunnen och gav sin morbror Labans får vatten. Och Jakob kysste Rakel och brast i gråt" (1 Mos. 29:10-11).

Åsynen av den unga flicka, som han vid första ögonkastet fattade kärlek till och som han förstod att han skulle förenas med, gjorde honom så stark, att han ensam kunde välta undan stenen. Så skakad blev han sedan av åsynen av den älskade, att han brast i gråt när han gav henne sin hälsningskys.

Detta ger oss en profetisk aning om den kommande Frälsaren. Församlingen är Kristi brud. Kristus har sett henne och fått henne kär. Och kärleken har gjort att Han lät välta undan stenen som låg framför graven i Josefs av Arimateas örtagård. Han har inte gjort det för sin egen skull. Hans uppståndelsekropp var inte beroende av att stenen skulle bortvälts. Han kunde ju gå genom stängda dörrar (Joh. 20:19). Han har istället gjort det för brudens, församlingens skull, så att denna skulle kunna luta sig in i graven och se att den var tom. Så har Kristi tomma grav för Hans brud genom alla tider blivit en livets brunn där det levande vattnet kan inhämtas och drickas.

Skökokyrcans sabbatsvila

Nu finns det inte bara en trogen brud här på jorden. Det finns också en falsk brud som kallas skökan. Denna sköka är en mycket svår fiende till bruden eftersom den med sitt falska väsende infiltrerar och t.o.m. övertar församlingar som från början varit brudförsamlingar. Liksom bruden jublar över den tomma graven grämer sig skökan över den och försöker på olika sätt att hålla kvar Jesus i dödens välde.

I skökokyrcan härskar människomeningar, där har det religiösa jaget i sitt högmod rest sig upp emot Guds Ord och bedömer Bibeln efter vad som kan tyckas förnuftigt och rimligt för vårt förmörkade förstånd, där ingås också kompromisser med en antikristlig tidsanda. Där lever människorna kvar i trældom under denna världens furste.

Vid tiden för Jesu korsfästelse var skökokyrcan helt styrande i den judiska församlingen som skulle vara Mose och profeternas arvtagare. På Mose stol hade de skriftlärdade och fariseerna satt sig (Matt. 22:1). De hatade Jesus och var andliga söner till dem som tidigare dräpt de profeter Han sändt dem (Matt. 23:31).

Det var dessa religiösa ledare som dömde Jesus till döden. Jesus störde dem i deras egenrättfärdighet och var därför tvungen att dödas och röjas undan. Man förseglade t.o.m. den framvältrade stenen för graven där Hans kropp blivit lagd. Man satte ut vaktsoldater för att bevaka graven (Matt. 27:66). Ingenting skulle få

hända med Honom. Detta var på lördagen, deras sabbatsdag. Detta arbete kunde dessa nitiska budivrare, som annars kunde vara så stränga med sina stadgar, ändå tillåta sig att göra! Nu menade man sig äntligen kunna fira sabbat. Han som störde deras falska frid var undangömd.

O tänk, vilken tragedi! De beredde sig för sabbatsvila och gudstjänst när de hade gjort sig av med Jesus, Guds Son! Då tänkte de att de äntligen kunde få lugn och ro. Aldrig någonsin i mänsklighetens historia har väl en gudstjänst inneburit en sådan styggelse i Guds ögon som den som skedde i templet den dagen. Överstepräster som celebrerade i gudstjänsten hade sina händer befläckade med rättfärdigt blod – Jesu, Guds Sons, blod! Men utåt sett pågick allt som vanligt i templet. På ytan märktes ingen skillnad. Dagen innan hade förlåten, det tjocka draperiet till det allra heligaste rummet, rämnat uppifrån och ända ned. Men det hade man nog åtgärdat och fortsatte sin religiösa verksamhet som om inget hade hänt.

Men tänk nu att det är på liknande sätt idag! På många håll firas gudstjänst där allt ser fint ut på ytan. Det kan vara väldekorerade kyrkorum, skön musik och vackra prästerliga skrudar – men Jesus är borta! Huvudpersonen saknas. Honom har man gömt undan. När Han någon gång nämns framställs Han i regel som ett föredöme vars moral vi ska följa. Han predikas *inte* som den levande Gudens Son, en person i den heliga Treenigheten, född som människa av jungfrun Maria, korsfäst för våra synders skull och kroppsligen uppstånden ur graven. Han som är vår *enda* räddning undan synden, döden, djävulen och helvetet, har man gömt undan.

Liksom på Jesu tid förnekar dagens skökkyrka Hans kroppsliga uppståndelse. Då spred skökkyrkans företrädare ut ett rykte om att Jesu kropp blivit bortrövad (Matt. 28:12–13). Idag säger skökkyrkan vanligtvis att Jesus endast uppstått andligen i sina lärjungars hjärtan, på så vis att Hans idéer om solidaritet och kärlek lever vidare bland efterföljarna. Man vill på olika sätt förpassa Jesus till graven och dödsriket. Först då kan man komma till ro och fira sin falska sabbatsfrid.

Det himmelska bröllopet, Kristi bruds frälsning och salighet

Men det var inte bara skökkyrkan som var i rörelse den första påskmorgonen. Den sanna bruden, representerad av de tre kvinnorna, kom ju också till graven. De kom för att smörja Jesus med välluktande oljor. De mötte ängeln, hörde hans budskap om att Jesus, den korsfäste, hade uppstått, blev förskräckta och flydde från graven. Senare visade sig Jesus själv för en av dem, Maria från Magdala. Denna kvinna hade Han tidigare drivit ut sju onda andar ur och fört henne ut ur mörkets rike.

Hur passande är inte Maria från Magdala som sinnebild för församlingen! I Höga visan tecknas det idealiska förhållandet mellan Herren och den trogna församlingen, bruden. Bruden är ingen fullkomlig brud i sig själv utan mörk (Höga V. 1:5–6), d.v.s. syndig. Men hennes lycka består i att hon kan säga om den fullkomlige Brudgummen och sig själv: "Min vän är min och jag är Hans" (Höga V. 2:16). Hon renas från sin synd, räddas ur onskans makt och ikläds brudgummens rättfärdighetsdräkt. Han förnedrar sig, ikläder sig brudens smutsiga dräkt och lider tillfyllest för hennes synder.

Men vem gäller detta egentligen? Det gäller som sagt brudförsamlingen, men vem får räkna sig till denna? Ingen enda människa är undantagen Brudgummens försoningsverk. I 1 Joh. 2:2 läser vi att Jesus är "försoningen för våra synder, och inte bara för våra utan också för hela världens". Alla som vill får därför komma och räkna sig till brudförsamlingen för Jesu Kristi skull. Kostar det något? Måste man uppvisa någon värdighet? Nej, det är alldeles utan villkor. Den fattige syndaren, den uslaste människan på jorden, den som inte har någonting alls att visa upp, får komma. "Anden och bruden säger: 'Kom!' Och den som hör det ska säga: 'Kom!' Och den som törstar ska komma, och den som vill ska fritt få ta emot livets vatten" (Upp. 22:17).

Jesus har offrat sig för sin församling och ställt fram henne inför sig i härlighet, utan fläck eller skrynkla eller något annat sådant, helig och fullkomlig (Ef. 5:27). Bruden älskar Honom för detta och Brudgummen å sin sida älskar sin brud uteslutande, eftersom Han är Kärleken. Hon är det finaste, det mest dyrbara Han vet. Han har vunnit oförgämligt liv och evig salighet åt henne. Han säger: "Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig ska leva om han än dör, och den som lever och tror på mig ska aldrig någonsin dö" (Joh. 11:25–26). Det eviga livet börjar redan här och nu genom tron och fortsätter sedan i all evighet. Men vad är då den eviga saligheten för något?

Den eviga saligheten skildras bl.a. i Upp. 7. Där möter vi den storslagna bilden av den stora vita skaran (Sv. ps. 170:1), som står inför Lammet klädda i vita kläder, Kristi rättfärdighetsdräkt, och med palmblad i händerna lovsjunger de Gud (Upp. 7:10–11). Det var de saliga i Himmelen Johannes såg. De sken såsom solen i all sin glans. De sjöng en ny sång som ingen hade sjungit förut. De bar segerpalmer i sina händer och gyllene kronor på sina huvuden. Alla tårar var borttorkade (Upp. 21:4). De var förvandlade. Deras lycka var fullkomlig, deras skönhet obeskrivlig. Men saligheten bestod inte i kläderna, inte i segerpalmerna eller kronorna. Nej, inte ens i den underbara körsången. Dessa saker var ju bara bevisen för hur saliga de var. Deras salighet bestod inte heller i att tårarna var borttorkade. Nej, tårarna var borta *därför* att de var saliga. Vad är då deras salighet och eviga lycka? Jo, det är att få se Herren. Att få skåda Honom som räddat dem. Att få se Brudgummen, Frälsaren, sådan Han är. I våra hjärtan ska det i den himmelska härligheten gå vågor av oändliga salighetskänslor.

Amen.